

Número 14.

Primer accéssit al premi del Clavell de or y plata.

AL TITÁ
DE LA GUERRA DE LA INDEPENDENCIA.

Ab veu forta y robusta
si de ma empresa en lo transeurs no 'm canso,
la gloria cantaré, la gloria justa,
del héroe catalá, lo invicte Manso;
d' aquell qui espaventava
á l' áliga que l' mon acorralava.

Ja en cap recó de terra
del sol la llum 'ribava hont no lluhissin
del geni de la guerra
las múltiples banderas, ó brunsissin
sas iras opressoras,
dels débils pobles, reynas y senyoras.

Esclava s' arrastrava
la que reyna del mon ne sigué un día,
la Prussia tremolava,
en Viena lo estrange pendons tenia,
y el Névar ab pavura
rodava silenciós llansant tristura.

Girá 'l Titá la vista
de cobdiciós afany brillant encesa,
somiá nova conquista
y fins Amposta volgué fer francesa,
la terra que té pobles
com Barcelona, y com Claris fills nobles.

Legions las que miraren
lo sol esplendorós de cent victorias,
las concas trampassaren
en hont simenta 'l catalá sas glorias,
y un crit brunsent de guerra!
retornejá per la Tèbaida serra.

La Patria á 'l or venuda
avans de rindres del francés als llassos,
dels bons buscá l' ajuda
y fent armas del odi, armá sos brassos:
los bons las acceptaren,
y á la lluyta valents se prepararen.

Ben prest de la campana
la veu cridava ¡á l' arma! ¡via fora!
ben prest volava ufana
un' host guerrera, contra l' host traydora,
y..... digui 'l Bruch qué feren
¡ls qui las armas los primers prengueren.

Ja l' àliga ferida
las unglas afilant, cridá venjansa,
y al crit, l' host desseguida
al ultratge 's llensá y á la matansa.
¡Salut als que caygueren!
¡Salut als héroes que morint venceren!

Las flamas de las vilas,
al horror y al saquetj abandonadas,
en las correns tranquilas
dels rius, se contemplaren retratadas;
son fill perdé lo pare,
mirá sas fillas sens honor la mare.

Tot era horror, tot fresa;
lo flaire de la sanch per tot pujaba,
quant l' aliga francesa
vegé pasmada que potent s' alsava,
aquell qui en no lluny dia,
ser son assot y son terror devia.

Y ho fou; pavor sentiren
las hostes totas que contra ell anaren,
que son enuig sufriren
y la bravura de son pit probaren,
mes voltas que ensiseras
la nit amostra tremolants llumeras.

La sanch que ell ne fé corra
tenyí del Llobregat l'ona daurada,
y en la esmoguda sorra
deixá dels imperials desbaratada
la fama retumbanta,
qu'encara 'l geni de la Fransa canta.

La terra que 'l vè neixer,
no mes qu'ell, llors, aculligué ab l' espasa,
vejé en sas serras creixer;
terror del estranger, ell fou la basa
hont s' aixecá l' historia,
á escriurer de la pátria l' alta gloria.

Del lliure la ma dreta
fou son valor inmens y temerari,
y al toch de sa trompeta
temblava esporugit lo fer contrari,
fins son orgull petjava
quant en la lluyta son caball entrava.

En va punyals compraren,
en va oferirli ríchs tresors l' hi feren,
ni son valor domaren,
ni de son patri amor matá pogueren
la flama abrasadora
llumera per la Espanya irradiadora.

En va lo poderío
de 'n Duhesme, Suchet, Mathieu y Decaren,
dels sèus lo noble brío,
anonadar ab medis mil provaren.
¡Fobrets! ells no sabian
que res sas armas contra d' ell podian.

De son valor y audacia,
padrons son, Sant Andreu, la Creu-coberta,
Mollet, Cervera y Gracia;
per tot deixá á la fama bretxa oberta,
y als péus de Barcelona
culli pera son front comtal corona.

Y fou s' empresa tanta
que conta 'l poble d' ell y bè enrahona
que si Moscou espanta
y admira l' insistencia de Girona,
també espanta s' empresa
y causa al mes valent horror y fresa.

¡Salut! ¡desde la plana
que banya 'l Llobregat fins Tarragona,
la terra catalana
vejé per tu la gloria napoleona
retuda y vergonyida,
al péu de tos pendons presa y rendida.

Per tu mil y mil voltas
las vilas pèl francés al foch donadas,
desbaratadas, soltas,
vejeren á las turbas desfrenadas,
Que sols valor tingueren,
mentres que lluny los tèus pendons vejeren.

Pus mola desbordada
que 'ls marges del torrent salta y trampassa,
ta furia may domada,
patent legat de una indomable rassa,
desfeya y destrossava
quant de ta via 'l pas s' interposava.

Y 'l vent que removia
los plechs sanguents de ta triunfal bandera,
ays eran d' agonía
de una gloria que sols fou duradera,
en tant que no memoria
volgué la Fransa fé de nostre gloria.

Per tu dels braus Moncadas,
dels Jaumes y 'ls Rogers, l' Europa admira
las fetas continuadas;
per tu la patria ab llibertat respira
geganta y revenjada,
la taca de son front ab sanch rentada.

Y diu per tal l' historia,
que sigles passarán de infinit nombra,
y l' home en sa memoria,
com de una gloria la volguda sombra,
ton nom guardará encara,
com lo de un héroe de una lluyta rara.

¡Salut! jo tas campanyas
cantar voldria, mes ma veu es poca;
tos fets y tas hassanyas
no pot lloharlas ma tembloso boca.
Ta gloria pèl qu' espanta
l' admira 'l Trovador, mes no la canta.